

29.12.2024; 1. Neděle po narození Krista; Jan 12,44-50; Job 42,1-6

kázal: f. Daniel Petříček

Sestry a bratři sešli jsme se v první neděli po svátku, kdy jsme si připomenuli narození Ježíše Krista v Betlémě do rodiny tesaře Josefa a Marie. Co s tím? Co s těmi všemi texty, které dle tradice připadají na dnešní neděli? Co s tím vším budeme dělat, co bychom s tím měli nebo mohli dělat?

Stále jsme ve Vánočním období, které vnímáme jako sváteční dobu, kterou vnímáme nějak pozitivně, naplněnou klidem, pokojem. Do toho zaznívají texty o naplnění Božího zaslíbení, že přijde mesiáš, že se narodí spasitel. Slyšíme o Simeonovi, kterému bylo Duchem svatým předpověděno, že nezemře, dokud neužije Hospodinova Mesiáše. Simeon je veden duchem do chrámu, kde je i Josef a Marie s jejich synem Ježíšem. A když to dítě Simeon vezme do náruče, pronese mimo jiné „... mé oči viděly tvé spasení ...“. Vánoce jsou svátky klidu a pokoje, to je paráda. To máme rádi, když vše vypadá krásně a my se cítíme spokojeně. Když jsem se podíval na televizní program, tam opět většinou dávají samé pohádky o princeznách, o čertech, o dobru, které nakonec vítězí. V pohádkách jsou věci většinou zamotané, dokonce i beznadějně, zlo zpočátku vítězí, ale konec je šťastný, někdy i čert je zobrazen pozitivně jako vykonavatel spravedlnosti. Potřebujeme naději, že nakonec vše dobře dopadne a pokud možno tak nějak samo od sebe, nějak samozřejmě, nebo to někdo za nás zařídí.

Možná bychom mohli i my vzít tuto neděli, tyto naše služby Boží zcela pozitivně. Narodil se Syn Boží, na svět přišel Mesiáš, vše dobře dopadlo. Hospodin nezapomněl a nezapomíná jako my lidi. Není se čeho bát. Tak si zazpívejme ještě několik náboženských písní, a pojďme zase dom, zavřeme kostel, modlitebnu, aby se sem nikdo nemohl dostat.

Ale přeci než zavřeme naši modlitebnu a odejdeme opět zpět do svých domácností, dovolte mi, abych ještě také připomenul text z Matoušova evangelia, který zní vedle radostné zprávy o narození Mesiáše. Mt 2,14-18 *Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítl se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců. 17 Tehdy se splnilo, co je řečeno ústy proroka Jeremiáše: 18 „Hlas v Ráma je slyšet, pláč a veliký nářek; Ráchel oplakává své děti a nedá se utěšit, protože jich není.“* I tyto texty patří k Vánocům. Musejí zaznít. Proč? Abychom si nelhali do kapsy. Svět nebyl úžasný tehdy a není úžasný ani dnes. K našemu světu patří na jednu stranu bohatství, které si nedokážeme ani představit a na druhou stranu je na světě tak obrovská bída, jakou si většina z nás nedokáže představit. Dříve byli velmi krutí vládci, kteří neváhali za bíd ze strachu i nevinné lidi. Dnes jsou na světě krutí vládci, kteří nemají problém ze strachu rozpoutat válku, při které umírají hrůznou smrtí nevinní lidé. Skutečně není všechno úžasné a

nestačí, aby ekonomika zdánlivě šlapala skvěle. Většinou se máme výborně (chvalitebně), i když po covidu a kvůli ruské válce na Ukrajině se potýkáme s ekonomickými problémy. Také se může zdát, že jsou lidé, kteří vyřeší naše problémy a ekonomické problémy snadno. Stačí, když těmto lidem dáme svůj hlas a o víc se nebudem starat.

Jób nám ukazuje, jak málo toho víme o Bohu, jak vzdáleni jsme často pravdě, když se snažíme vysvětlit všechny ty události v našem životě. Stává se mi, že bývám zahleděn dopředu, na určitý cíl, na určitou věc a nic jiného nevidím. Mám na mysli konkrétní tah, ale nevidím kolem sebe širší okolí, které se také pohybuje, mění. A potom jsem překvapený, když mi to nevyjde, i přes všechny moje plány a moje snažení. Mohu říci, že je to osud. Můžu si i říci, že je to Boží trest, neboť jsem zhřešil. Můžu rezignovat na víru v Boha a prohlásit, že nic nemá smysl a můžu nechat zavřené dveře od kostela, modlitebny a nikdy se tam nevrátit. Mám relativně mnoho možností, jak se ve svém životě zachovat, neboť mám od Boha svobodu jednání a nikdo mi ji nevezme. A to mě děsí, to nás děsí, že máme svobodu. Ale také je to dobrá zpráva, že záleží na našem jednání, záleží na tom, jakým směrem půjdeme a komu budeme věřit, i když jedním dechem musíme s Jobem říci „Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný....“ Ale podle Písma, Hospodin nejedná proti člověku, Bůh není jako ten vojevůdce, který si řekne „a obětuji pravé křídlo“. Bůh raději posílá svého syna na tento svět. Bůh neobětoval ani všechna ta nemluvňata, která nechal povraždit Herodes. Mnohé události, všechny ty tragédie lidské jsou nám nesrozumitelné, podivně divuplné. Jako Job hlásáme to, čemu nerozumíme, děláme závěry, které jsou mimo mísu. Ale Bůh stojí na straně utiskovaných a každý, kdo činí zlo, ponese za to zodpovědnost před soudem Božím.

Chtěl jsem být dneska pozitivní, chtěl jsem to všechno říci v růžových barvách, vždyť jsme oslavili narození Syna Božího, sice se pro něho nenašlo žádné důstojné místo k narození. Všechno už bylo obsazené, všechny azylové domy přeplněné, Vánoční polévky sněžené, porodnice přeplněné nebo zavřené pro nedostatek dětí. Už zbylo jenom místo ve stáji mezi dobyt看em, kde je jakž takž teplo, sice to nesplňuje žádné hygienické normy, ale koho to na Blízkém východě, na okupovaném břehu vůbec zajímá. Jsou v našem světě vůbec vyhovující podmínky pro narození dítěte? Ještě, že to Marie neřešila, naštěstí pro nás neřekla andělu Páně, „já do toho nepůjdu, nejsem blázen, vždyť nic nemám, kam bych to nebohé dítě porodila, přeci ho neporodím ve chlévě.“ Marie do toho šla. Díky Bohu.

AMEN